

III. b)

*Začíná detektivní pátrání. V průběhu pátrání hraje Griegovo *In the Hall of the Mountain King*. Tato skladba začíná zhruba minutou a půl přede hry, která sestává z dvanácti osmivteřinových, postupně čím dál dramatičtějších úseků, které jsou od sebe odděleny zřetelným „bzzoing!“. V této přede hře se stane následující:*

1. Zleva přichází Norman, obezřetně se rozhlíží kolem sebe.

Bzzoing!

2. Norman se zastaví uprostřed jeviště, náhle jako by cosi zaslechl, uteče pryč doprava.

Bzzoing!

3. Zprava přichází Lawrence, nejistě se dívá po stropě a po prostoru.

Bzzoing!

4. Uprostřed jeviště pokrčí rukama, spěchá pryč doleva.

Bzzoing!

5. Zleva přichází Frederik s Rosemary. Rosemary poctivě hledá, Frederik si zakrývá oči rukama a jen opatrně přes ně nakukuje.

Bzzoing!

6. Rosemary rázně ukáže doprava, pokyne Frederikovi a utíkají spolu ze scény.

Bzzoig! Hudba zrychluje!

7. Zleva na scénu vběhne Elvíra ve své masce. Zastaví se a pohlédne do publika.

Bzzoing!

8. Elvíra prchne doprava.

Bzzoing!

9. Z obou směrů vycházejí všichni studenti, zprava v pořadí Frederik, Rosemary, Norman, sejdou se uprostřed jeviště.

Bzzoing!

10. V řadě za sebou studenti rytmicky odcupitají ze scény doprava.

Bzzoing!

11. *Opět v řadě, tentokrát pochopitelně zrcadlově obrácené, studenti vcupitají zpět na scénu, jako poslední cupitá Elvíra.*

Bzwoing!

12. *Studenti si uvědomí, že je něco špatně, s hrůzou se pomalu otočí, konstatují Elvíru.*

V tuhle chvíli by měl Grieg vypuknout naplno, ale hudba je násilně useknuta a místo toho se ozva třeba nějaký třeskok. Druhé housle můžou třesknout pokličkami nebo něco. Studenti se vrhnou na Elvíru.

Repliky jdou velmi rychle po sobě. Norman s tou svou první vyrazí, následovaný Rose, a smýknou Elvírou na Lawrence, ten ji strčí zpátky na Normana, který ji smýkne na zem. Frederik excitovaně poskakuje za Lawrencovými zády.

Norman: „Chyťte ho, držte ho!“

Rosemary: „Mor a kobylky!“

Lawrence: „Toho bohdá!“

Frederik: „Ženy a děti první!“

Studenti dosmýkají Elvíru na kolena, výhrůžně se kolem ní tyčí. Lawrence vytahuje z Huga mečik.

Lawrence (krvechtivě): „Sundej mu masku, Normane, ať ho bodnu!“

Norman sundá Elvíře masku, Elvíra vstane a odhalí své velké oči, smyslné rty a bujnou kštici.

Rosemary (nabručeně překvapeně): „Ženská!“

Lawrence (překvapeně, neví, zda bodnout či nebodnout): „Sakra, ženská... Tak já ji radši bodnu, ne?“

Norman (přemýšlivě): „No, to záleží... Freddy, je to ta bytost, co jsi viděl v noci?“

Frederik (opatrně, nerozhodně): „Já... já nevím!“

Norman (je mu to takové trapné, ale neztrácí iniciativu): „Hmm... Teda, slečno, jestli vy jste ten vrah, tak to jsme teda čekali něco víc...“ *naznačuje gesty hrozivou obludu.*

Elvíra (afektovaně přehrává): „Já nejsem vrah... Ach, já jej nezabila.“

Rosemary (ledově): „A věřit bychom tomu měli proč?“

Elvíra: „Protože...“ *ztěžka usedne vedle Hugovy mrtvoly* „On je můj otec! Ach!“ *zhroutí se pláčem na Hugovo bezvládné tělo a štká.*

Norman: „Otec?“ *Pohlédne na Lawrence, ten pokrčí rameny.*

Frederik (*poskakuje vzadu*): „Nevěřte jí! Jestli je zdejší, proč tady straší v masce?“

Elvíra (*zvedne tvář z Hugových prsou a pohlédne do diváků, afektovaně*): „Protože... jsem nečistě dítě!“ *vstává, svěřuje divákům své hrozné tajemství* „Zrodila jsem se v incestu a tak skrývám před světem svou... ohyzdnou tvář!“

Lawrence (*zeširoka*): „No, ohyzdná... já si naopak myslím... že to jako docela... jde.“ *následně obejde Huga a jde položit mečik na stůl. Sedne si na svou sesli vpravo a sleduje, co se děje dál.*

Elvíra (*propukajíc v pláč*): „Jsem zrůda!“

Norman (*galantně ji chytá za rámě a popojde s ní pár kroků vlevo, u toho ji utěšuje*): „Ale no tak, slečno. Vždyť já přece to... éé... spojení vašich rodičů chápu. Láska mezi sourozenci je tabu z dlouho neaktuálních evolučních důvodů. Co je zas tak špatného na tom uspokojit svoji... zvědavost s bratrem či se sestrou, pokud s tím obě strany souhlasí a nevznikne žádná újma? Holt došlo k logistickým problémům s antikoncepcí. Nemám pravdu?“ *zůstane na ni civět se švitořivě optimistickým výrazem ve tváři.*

Elvíra (*skepticky utne jeho nadšení*): „No... já si spíš myslím, že rodiče byli prostě divní.“

Rosemary (*vyjede, čapne Normana za ruku a odtrhne ho od Elvíry*): „Okamžitě na ni přestaň cukrovat, Normane! Chladne nám tu mrtvola a my pořád nevíme, kdo nebo co ji zabilo!“

Frederik (*vzlykavě*): „Co si počneme?“

Elvíra (*nevinnost sama*): „Dobří lidé z vesnice nám pomohou. Když vyrazím ihned, do svítání mohu být zpátky i s vidlemi a pochodněmi!“

Norman (*rozhodně, gestem ruky ji posílá pryč*): „Dobrá. Běžte, slečno, bůh s vámi.“

Frederik (*nevěří svým uším*): „Copak my nepůjdeme taky?!“

Norman (*zaujatě, energeticky, velitelsky*): „Zní to sice jako rozumný nápad... ale já navrhuji zůstat zde a hlídat.“

Rosemary (*odkývne*): „Beru!“

Lawrence (*vstává ze sesle a odhodlaně si sestoupí*): „Jdeme na to!“

Frederik (*ted' svým uším věří ještě méně*): „Fakt?“

Elvíra: „Tatínka si beru s sebou...“ *chytne Huga za nohu a odtáhne jej z jeviště. Studenti ji uvolňují cestu, stoupnou si na stupínek, k sobě doprostřed.*

Frederik (*připojí se k ostatním na stupínku*) : „Stejně nevěřím, že jsme ji nechali jít...“

Norman (*ledabyle*): „A proč bychom nenechali?“

Frederik (*opatrně*): „No, protože ona je ten zabiják, ne?“

Lawrence (*otráveně*): „Tys nedával pozor? Ona není zabiják.“

Frederik (*pokračuje v úvaze, spíše přemýšlivě*): „Musí to být ona. Protože... nikdo jiný tady přece není! Prohledávali jsme to tu celý den...“

Lawrence (*opatrně a pomalu akceptuje myšlenku*): „Freddy má recht... nikdo tady není...“

Rosemary (*ponuře myšlenku doplní*): „Nikdo... kromě nás...“

Frederik (*velmi, velmi opatrně*): „Ale nikdo z nás to přece být nemohl... ne?“

Studenti na sebe děsuplně pohlédnou a drží v téhle pozici dlouhé, předlouhé štronzo. Ze zákulisí vyběhnou Druhé housle, zaskřípou a zase rychle utíkají zpátky, míjejíce se s Johannem. Ten teď bude vyprávět divákům svůj další monolog. Chodí u toho po jevišti, v podstatě jedno jak a kdy. Zdůrazňuje gesty, co se dá zdůraznit.

Johann (*zívaje*): „Zíííív, pardon, na chvíli jsem zahmouřil oko. Tak jak jsme na tom?“ *přehlédne situaci* „Och, takže už protekla první krev, pravda? První krev a hromada slov. To zas bylo, že? Pořád jen plkali a žvanili, jako by se z té šlamastyky mohli vyžvanit. A přitom na slovech vůbec nezáleží. To si člověk uvědomí, až když umře, že na slovech vlastně vůbec nezáleží. No, na jedněch. Na těch posledních. Ty by si člověk měl radši pořádně rozmyslet. Protože s těmi pak bude muset žít celou smrt! Vezměte si Karla. Teda jako Marxe. Ten řekl ‚poslední slova jsou pro hlupáky‘. A to byla jeho poslední slova. Jejej, tomu je to trapné dodnes. No někteří, ti se zase pokoušeli být duchaplní. Třeba Diderot. Prý:“ *Johann se chytne za nos, paroduje* „ ‚Prvním krokem k filosofii je nedůvěřivost.‘ To je blábol, co? To není nic pro mě, já mám rád jasná, úderná poslední slova. Třeba Goethova. ‚Více světla!‘, křičel tenkrát. Nebo Archimédes: ‚Nesahej mi na kruhy!‘. Ten aspoň věděl, co je v životě důležité! Já mám ale stejně nejradši Edvarda Griega. To byl frajer! Prý ‚No když to musí být...‘. Tomu já říkám odejít s grácií! Pamatujte – všichni slavní němečtí filosofové poslouchali Griega. Je to pravda!“ *odmlčí se, jako kdyby se snažil najít ztracenou nit* „To je jedno. Vás asi stejně nejvíc zajímá, jak to bude dál, že? No kdybyste dávali pozor, už byste to dávno věděli! Jenomže vy jste si všimli špatných věcí! Víte vy co, já vám to ukážu ještě jednou. A tentokrát se budeme soustředit na details, protože v detailech se, jak známo... skrývá ďábel! Takže od první noci! Allons!“

Johann ledabyle pokyne svým loutkám a odchází pryč. Loutky neochotně opustí své štronzo pozice, vrhnou na něj nevraživé pohledy, pak ledově pohlédnou na sebe a nenadšeně se naskládají na kompaktní hromadu, v níž spali prve. Přichází Dívka s kartónem, oznamující, že je zase noc první.